

Posudek vedoucího diplomové práce

Jan Večeřa: *Přemýšlení v/o divadle*

doc. MgA. Jan Hančil

Večeřovo *Přemýšlení v/o divadle* je, jak název napovídá, balancování na hraně osobní zkušenosti obohacené inspirací relevantních jmen z oblasti režie, herectví a dramatu. Už samotné lomítko mezi dvěma předložkami vyjadřuje tuto hranu, kdy jsme chvíli do něčeho ponořeni, protože to děláme, a vzápětí o tom přemýšlíme, stále ještě alespoň po kotníky ve vodách zkušenosti samé.

Jan Večeřa koncipoval svou diplomovou práci dlouho. Zpětnou kontrolou jsem zjistil, že první texty mi poslal už v lednu roku 2015, kapitoly vznikaly ale právě spíše jako příležitostné texty, reflexe problémů a témat, které zpracovával a pokoušel se je definovat, než jako jasně dané součásti předem zvolené koncepce. Prvními kapitolami byl dialog s Davidem Mametem a úvahy o herecké intimitě. Jak se rozšiřoval okruh profesních zkušeností s vlastními projekty, a pak zejména autorovo poznání vztahů, skupinové psychologie a dynamiky v souborovém divadle, rozšiřoval se i okruh úvah. Ty pak mají ve svém celku charakter jakési sumy Večeřova uvažování o divadle, jak ho z různých stran poznal, doložené reflexí vlastních autorských projektů.

Práce na textu byla rozhodně poznamenána různými pracovními povinnostmi a poslední fázi i nutností zároveň řešit reálné životní problémy. Tyto okolnosti měly jistý vliv na autorovu kapacitu v poslední fázi ještě text promýšlet a dopřát si více času na opakované pročítání a úpravy.

Během posledních dvou měsíců jsme s Janem pracovali na tom, aby přece jen poupravil styl svého psaní, které strádalo v kterých pasážích až příliš odlehčeným, žoviálním slohem. Nešlo o to přenačít Večeřovu osobitost, ale dovést autora k tomu, aby si lépe uvědomil, že i takové psaní potřebuje jistou distanci, a někdy možná také větší vážnost. To, co se snese v mluveném projevu, není přijatelné v diplomové práci. Přílišná lehkost stylu jakoby zrazovala vážné (autorem těžce vydobyté) úvahové pasáže.

Nemohu říci, že by se podařilo styl sjednotit zcela, rozhodně ale zmizelo mnoho jazykových neobratností a práce získala větší uměřenost. Rozdíly mezi jednotlivými kapitolami přesto přetrvávají. Znovu se potvrzuje, o co snazší je se při svých úvahách opírat o myšlení dobře zvolených autorit a vstupovat s nimi do dialogu, než popisovat vlastní tvůrčí zkušenost, na které musí autor potřebný odstup teprve vybojovat. Za nejpřesnější tak pokládám kapitoly věnované herecké intimitě, dialogu s Mametem, úvahy nad hereckou přirozeností inspirované četbou Mathiase Junga, úvahy o herectví promyšlené nad texty Radovana Lukavského v knize *Být nebo nebýt*. Oceňuji také Večeřovu poctivost při popisu vlastních tvůrčích projektů. Věřím, že mu uvažování a opětovné promýšlení těchto projektů přineslo cenné náhledy na funkci principála v částečně improvizovaném autorském divadle. Jako spíše nepovinnou součást práce a doklad vlastních úvah na téma herecké práce a profese je pak třeba vnímat intermezzo - rozhovor Jana Večeři s Jiřím Lábusem.

Pokud se čtenář přenesse přes některé stylistické neobratnosti a odpustí občasné překlepy, nedostatek či naopak přebytek čárek či pozůstatky úprav ve wordu (není jich mnoho), a soustředí se na Večeřovo sdělení, uvědomí si, že má před sebou text divadelníka, který velmi poctivě přemýšlí o tom, co a jak dělá a co žije. Přestože seznam studijní literatury není zvláště ohromující, použité citace v textu svědčí o velmi pozorném a podrobném promýšlení a vyhodnocování postojů, zkušeností a intuicí autorů, s nimiž vchází do dialogu a srovnává je se svými zkušenostmi a intuicemi, zatím ne tak rozsáhlými. Jinými slovy, Večeřa svého Brooka, Schmida, Donnellana, Lukavského a další opravdu zná...

Práci pokládám za vnitřně přesvědčivou, osobitou a pravdivou a doporučuji ji k obhajobě.

V Praze, 21.9. 2016

A handwritten signature in blue ink, reading "Jan Hauš". The signature is stylized and cursive, with a large, sweeping flourish at the end.